

Афганистан: хора и съдби

Фотографии от

Бабак Салари

© 2009 Бабак Салари
Фотографии © Бабак Салари
Предисловие: Дейвид Хопкинс
Превод: Борис Делирадев
Редактор: София Несторова
Оформление: Кейван Махджур, Станимир Ст. Видев
© 2009 Издателска къща Жанет 45

Всички права запазени. Никаква част от това издание, фотографии и текст, не могат да бъдат възпроизведжани или препращани под каквато и да е форма или метод – по електронен или механичен път, чрез фотокопиране, звукозапис или друг вид записващо устройство – без изричното писмено съгласие на автора. За правата по преиздаване, моля свържете се с:
www.babaksalari.com

Авторът изказва благодарност на
Camtec Photo Montreal
www.camtecphoto.com
за оказаната му техническа помощ.

Отпечатано в полиграфически комплекс Жанет 45.

ISBN: 978-954-491-522-3

Афганистан: хора и съдби

Фотографии

Бабак Салари

Прегovor

Дейвид Хопкинс

Превод от английски

Борис Делирадев

В свят, в който списанията се надпреварват за запомнящи се единични образи, които да украсят кориците им, съществува риск работата на документалисти като Бабак Салари да остане незабелязана. За разлика от тези образи за бърза употреба, фотографията на Салари изисква да забавим темпото и да вкусим момента, и както при всяка добре разказана история, най-добрият начин да направим това е да се вгледаме в разказа и да се оставим той да ни въздейства. Фотографиите на Бабак Салари разказват сложната и многогласна история на един народ без да крещат, със състрадание и уважение. На места тази история е и автобиографична – в срещите си Салари преживява отново моменти от собствения си живот на политически изгнаник.

Предисловие

Страниците на този албум са изпълнени със сребристи тонове и дълбоки сенки, оживени са от ритъма на повтарящи се форми и лица, от дълбочината на преживяното в очите на деца и възрастни. Салари улавя всичко това без излишен драматизъм, с измамна лекота, заради която се връщаме към образите му отново и отново, за да ги оценим напълно.

Някои от фотографиите в албума са истински гоблени от информация, с по няколко композиционни центъра. Фотографията на пазара в Кандахар например (стр. 152-153) е образ, към който се връщам неколкократно. Деветте основни фигури са свързани в невидим сюжет, но всяка от тях разказва отделна история: мъжът с босите крака в сянката на чъдъра; търговецът и неговият клиент; прекосяващите кадъра жени, облечени в бурки – едната пълна, другата слаба; профилът на вгледания в улицата мъж под платнището; младежите от магазина в дъното, които наблюдават фотографа; облегнатата на стената до тях фигура; минавачът с одеяло на раменете; белите дрехи и шапка на седналия на стъпалата пред другия магазин.

Всяка от тези фигури е на различно разстояние от обектива, но Салари умело ги е събрал във въздействащ двуизмерен образ, в който ръката на минавача с одеялото почти докосва чадъра на мъжа с босите крака. Все пак тази трансформация е извършена с подобаваща дискретност. Салари остава верен на автентичната сцена и предпочита да не насочва вниманието към себе си и фотографския процес.

Ръцете играят важна роля в тази фотографска сбирка. Салари се вглежда в тях непрестанно: ще ги откриете в портретите, в жестовите на хората, в периферията на кадъра. Изразителността им допълва лицата и сюжетите. В една от фотографии-те от импровизираното гробище (стр. 16-17) въсърчните ръце, стърчащи от плащеницата на мъртвеца, контрастират с живите жестове на хората, които изпращат своите близки.

Бабак Салари държи да се вгледаме отвъд изразните средства – в самия живот, в хората. Прави ни свидетели на истинския живот на афганистанците. Приканва ни да избягаме от клишетата на новинарските емисии, където тези хора присъстват като безличен и еднообразен фон; кани ни да чуем историите им и да се свържем с тях. Тези фотографии са лични и интимни; те са отворени към публиката. В тях са отразени достойнството и силата на афганистанския народ, който живее, работи, учи и расте в потресаващи битови и политически условия. Това са фотографии на съпричастието.

Дейвид Хопкинс

Катедра по фотография
Досън Колидж, Монреал

Дейвид Хопкинс е бивш завеждащ катедра „Фотография“ в Досън Колидж, Монреал, Канада. Преподава фотография от трийсет години. Носител е на Наградата за педагогически постижения на Ректора на Досън Колидж. Автор е на многобройни публикации в периодични издания в Канада и Съединените щати. Поддържа блог, посветен на фотографията и обучението по фотография.

На майка ми Захра,
на Рухангиз,
Мехрангиз,
Фарзана
и в памет на баща ми
Манучехр

“Освободени”

